

че мислятъ едни за други; само въ зачалото на приятелството или въ расклацанието му става нужда отъ подобно нѣщо. Приятелството е едно чувство по тихо отъ бащината или майчината любовъ; защото и когато е щастлива, родителската любовъ е едно обеспокоително чувство, толкова е голѣма нейната отговорностъ! То е по тихо отъ любовта, защото всичкото въображение не дѣйствува у него и защото нѣма никаква похоть; то е даже по тихо и отъ религиозното чувство, което, наистина, дава голѣми надѣжди, но пъкъ задава и голѣми страхове. Така спокойствието е едно отъ отличителнитѣ черти на приятелството, и то спомага много за нашето щастие, ако спокойствието е единъ елементъ на щастие.

Приятелството е едно опрѣдѣлено чувство, т. е. то има единъ опрѣдѣленъ прѣдмѣтъ. Ние обичаме една извѣстна личность, съ достоинствата ѝ и недостатѣцитѣ ѝ, и по нѣкога само за недостатѣцитѣ ѝ. Не е така, обаче, съ всичкитѣ ни чувства. Има чувства велики, чисти които нѣматъ единъ извѣстенъ и опрѣдѣленъ прѣдмѣтъ прѣдъ себе си, а единъ неопрѣдѣленъ и отвлѣченъ прѣдмѣтъ, и които не впадатъ нито въ въображението и чувствата, нито въ разумътъ. На примѣръ, чувството къмъ хубавото има, наистина, единъ прѣдмѣтъ, но той не прѣдставлява нищо ясно въ умътъ, до гдѣто не се обяви въ единъ особенъ прѣдмѣтъ. Щомъ прѣдмѣтътъ, гдѣто се намира хубавото, се прѣдстави, умътъ го съглежда и въображението отведенъжъ се прилѣпя до него; но това е само едно особено и прѣходно удоволствие: чув-